

Povești repovestite pentru cei mici

Cuprins

Scufița Roșie

7

Degetica

17

Găina cu ouă de aur

35

Lupul și cei șapte iezi

51

Frumoasa din pădurea
adormită

61

Motanul încălțat

79

Rătușca

cea urâtă

91

Albă-ca-Zăpada

107

Hänsel și Gretel

131

Scufița Roșie

A fost odată o fetiță încântătoare, pe care toată lumea o iubea. Într-o zi, bunica ei i-a făcut cadou o scufiță de catifea roșie, care îi stătea atât de bine, încât fetița nu și-o mai scotea decât atunci când se ducea la culcare. De aceea, toată lumea îi spunea Scufița Roșie.

Într-o dimineată de primăvară, mama ei i-a spus:

– Bunicuța e bolnavă și aș vrea să-i duci plăcinta asta și un borcănel cu miere. Dar să nu te abați din drum și să nu vorbești cu necunoscuți.

– Așa o să fac, mami, a răspuns Scufița Roșie zâmbind.

Bunicuța trăia într-o căsuță din mijlocul pădurii, la jumătate de oră de mers de casa Scufiței. A mers fetița ce-a mers și la un moment dat s-a întâlnit cu lupul. Părea fioros, dar copilei nu i-a fost deloc frică de el.

– Bună ziua, Scufiță Roșie!

– Bună ziua, domnule lup.

– Unde te duci așa,
dis-de-dimineată?

– Mă duc s-o văd pe bunicuța
mea.

– Și ce duci în coșulețul ăsta?

– Un borcănel cu miere și
o plăcintă. Le-a făcut mama
pentru bunicuța, pentru că
e bolnavă, biata de ea.

– Și unde locuiește bunicuța ta? a întrebat lupul.

– În mijlocul pădurii.

În timp ce stăteau de vorbă, lupul se gândea:

„Ce carne fragedă trebuie să aibă fetița asta!

Ce delicată!”

A continuat să meargă alături de Scufița Roșie și la un moment dat i-a spus:

– Îți propun un joc: hai să vedem cine ajunge primul la casa bunicuței tale. Eu o să merg pe drumul care taie pădurea, iar tu, pe celălalt, care se află dincolo de brazi.

Lupul a luat-o la fugă cât îl țineau picioarele. Cum era foarte viclean, îi lăsase Scufiței Roșii drumul cel mai lung, în timp ce lui nu i-a luat mult până să ajungă la casa bunicuței.

S-a apropiat și a bătut la ușă.

– Cine e? a întrebat bunicuța.

– Eu sunt, Scufița Roșie, a răspuns lupul, subțindu-și vocea. Am venit în vizită și ți-am adus o plăcintă și un borcănel cu miere.

Bunicuța, care era un pic surdă, nu și-a dat seama că nu era vocea Scufiței și i-a răspuns:

– Intră, scumpa mea! Împinge ușa și intră!

Lupul a intrat și, din două salturi, a ajuns în dormitorul bătrânei. Fără să rostească un cuvânt, a mâncat-o dintr-o singură înghițitură. Apoi și-a pus o cămașă de noapte a bunicii și s-a băgat în pat, înfodolindu-se bine în pături și cearceafuri.

N-a trecut mult și a sosit și Scufița Roșie. Când a bătut la ușă, o voce puternică și deloc plăcută a întrebat:

– Cine-i acolo?

Fetița s-a mirat, dar s-a gândit că bunicuța avea vocea asta pentru că era răcită. Așa că i-a răspuns:

– Eu sunt, Scufița Roșie! Ți-am adus o plăcintă și un borcănel cu miere.

– Împinge ușa și intră!

Scufița Roșie a făcut întocmai. Odată ajunsă înăuntru, a întrebat:

– Bunicuțo, unde să pun borcanul de miere și plăcinta?

Iar lupul i-a răspuns cu glas tare:

– Pune-le pe masa din bucătărie și vino să te văd.

Scufița Roșie a făcut ce i se spusese, apoi a intrat în dormitor. Bătrânica arăta atât de ciudat, că biata copilă s-a speriat zdravăn.

– Bunicuțo, dar de ce ai urechile atât de mari?

– Ca să te aud mai bine.

– Dar de ce ai ochii atât de mari?

– Ca să te văd mai bine.

– Și mâinile de ce le ai atât de mari?

– Ca să te îmbrățișez mai bine.

– Bunicuțo, dar de ce ai gura atât de mare?

– Ca să te mănânc mai bine!

Și, pe dată, lupul a sărit din pat, a deschis larg botul și a înghițit-o pe Scufița Roșie pe nemestecate. Apoi s-a băgat la loc sub pătură, cu gândul să-și facă siesta dormind un pic. După scurt timp, sforăitul lui răsuna în toată pădurea.

Un vânător care trecea pe acolo a fost foarte mirat auzind acest zgomot asurzitor și și-a zis în sinea lui: „Ce mai sforăit! E imposibil ca bunicuța

să scoată asemenea sunete. Ia să mă duc eu să văd dacă n-o avea nevoie de ceva.“

Vânătorul a intrat în casă și, văzând că în pat se afla lupul, a exclamat:

– Aaaa, tu erai, ticălos bătrân!

Cu multă grijă, a spintecat cu un cuțit burdihanul animalului și de acolo au ieșit Scufița Roșie și bunicuța, tefere și nevătămate. Fetița l-a îmbrățișat pe

vânător și i-a spus:

– Mulțumim, îți mulțumim foarte mult pentru că ne-ai salvat!

Vânătorul le-a spus cât se bucură că n-au pățit nimic, apoi a plecat, luându-l cu el și pe lup, care dormea atât de adânc, încât nici toată agitația asta nu reușise să-l trezească.

Puțin mai târziu, Scufița Roșie și bunicuța ei s-au așezat să mănânce împreună plăcintă. Fetița a promis:

– De acum înainte, n-o să mai ies niciodată
din cuvântul mamei.

Și, într-adevăr, de atunci a ascultat-o mereu
pe mămica ei.

